

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 312/2021-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Lenkou Špiriakovou, PhD., advokátkou, Jána Milca 11, Žilina, proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4 C 87/2016 z 5. decembra 2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 139/2018 z 26. septembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 43/2019 z 25. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, priznať sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bola podaná žaloba o ochranu osobnosti žalobcom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“). V sporovej veci vedenej na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 87/2016 sa 5. decembra 2017 uskutočnilo jediné pojednávanie vo veci, na ktorom bol vypočutý žalobca, sťažovateľ a svedok [REDAKOVANÉ]. Následne bolo dokazovanie prvoinštačným súdom vyhlásené za skončené, ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania neboli okresným súdom pripustené a vo veci bolo rozhodnuté tak, že sťažovateľ je povinný zdržať sa rozširovania nepravdivých informácií o žalobcovi, že:

- a) vyrezáva stromy v oplotenej záhrade sťažovateľa,
- b) ubližuje na zdraví,

- c) obmedzuje osobnú slobodu,
- d) nezákonne a bezdôvodne sa obohacuje,
- e) ohovára,
- f) vydiera,
- g) uzurpuje cudzie majetky.

Žalobu v časti, aby sa sťažovateľ žalobcovi písomne ospravedlnil, okresný súd zamietol a žiadnej zo strán konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 87/2016 z 5. decembra 2017 podali odvolanie obe strany konania. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 7 Co 139/2018-520 z 26. septembra 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnej zo strán nebol priznaný nárok na náhradu trov konania.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu, ako aj rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením č. k. 6 Cdo 43/2019-697 z 25. novembra 2020 odmietol ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ uviedol, že ešte pred uskutočnením pojednávania na okresnom súde v jeho právnej veci vo svojich písomných podaniach označoval dôkazy na podporu svojich tvrdení, čím si splnil povinnosti mu uložené v čl. 8 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a v § 150 ods. 1 CSP. Sťažovateľ predovšetkým označil celý zoznam trestných spisov, ktorými chcel svoje tvrdenia a ich pravdivosť preukázať. Prvoinštančný súd však nielenže nepripojil označené vyšetrovacie spisy a neoboznámil sa s listinnými dôkazmi, ale týmito návrhmi sťažovateľa na vykonanie dokazovania sa ani nezaoberal a nevykonával ani dokazovanie navrhnuté sťažovateľom priamo na pojednávaní, a preto sťažovateľ bez vlastnej viny nevedel predložiť dôkazy. Prvoinštančný súd v rozpore s § 153 ods. 2 CSP neprimerane prísne aplikoval sudcovskú koncentráciu konania, hoci návrhy sťažovateľa na vykonanie dokazovania považované za prostriedky procesnej obrany boli predložené riadne a včas, a preto bol súd povinný ich vykonať. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhmi na vykonanie dokazovania v rozpore s § 220 ods. 2 CSP nevysporiadal a rovnako tak ani riadne neodôvodnil, prečo sťažovateľom navrhnutý rozsah dokazovania neuskutočnil. Ďalej tiež prvoinštančný súd mimoriadne prísne limitoval rozsah procesných oprávnení sťažovateľa, keď na jeho strane umožnil dokazovanie len prostredníctvom jediného výsluchu svedka, čím oslabil kontradiktornosť civilného sporového konania. Uvedený postup okresného súdu spôsobil porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

6. Ak mal prvoinštančný súd pochybnosť o schopnosti sťažovateľa uskutočňovať vlastný vplyv na priebeh sporového konania, mal zvážiť odročenie pojednávania na účely realizácie/produkovania ďalších skutkových tvrdení alebo návrhov na vykonanie dokazovania. Rovnako si mal prvoinštančný súd s odkazom na § 160 ods. 2 CSP splniť poučovaciu povinnosť o možnosti zvoliť si advokáta. Prvoinštančný súd sa bez ďalšieho dokazovania stotožnil s tvrdeniami žalobcu iba na podklade jeho výpovede na pojednávaní konanom 5. decembra 2017, ktorej uveril a prijal ju za preukázanú. Podľa názoru sťažovateľa formalistický prístup prvoinštančného súdu nie je nachádzaním dobrého

a spravodlivého, ale je len bezbrehou čisto formálnou aplikáciou ustanovení Civilného sporového poriadku.

7. Sťažovateľ svoje odvolanie proti rozsudku okresného súdu založil na dôvodoch podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), g), h) CSP, teda na tom, že okresný súd „*neúplne zistil skutkový stav, nevykonaval navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tiež lebo rozhodnutie prvoinštančného súdu vychádzalo z nesprávneho posúdenia veci.*“. Sťažovateľ tiež namietal uplatnenie vzájomnej žaloby ako prostriedku procesnej obrany, pričom zo strany okresného súdu došlo k nesprávnemu procesnému postupu, keď predmetnú vec nevyhodnotil podľa jej obsahu, ale len formálne vylúčil na samostatné konanie. Sťažovateľ tiež žiadal vykonať ďalšie dokazovanie na odvolacom súde vyžiadaním si konkrétnych vyšetrovacích spisov. Krajský súd napriek uvedenému rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil tak, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, vyhodnoteniu rozhodujúcich skutočností a právnomu posúdeniu veci sa vo výroku rozsudku, ktorým bolo vyhovie žalobe o ochranu osobnosti, stotožnil s jeho odôvodnením a obmedzil sa vo vzťahu k dôvodom odvolania na pomerne strohé, formálne a takmer nič nevysvetľujúce odôvodnenie, keď bez ďalšieho prevzal odôvodnenie z rozsudku okresného súdu, čím sa dopustil proti sťažovateľovi porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj V. hlavy Listiny základných práv a slobôd.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pretože krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, keďže sťažovateľ nemohol uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok odvolacieho konania, keď súd nevykonaval ním navrhnuté dôkazy. Dovolací súd si nesprávne vyložil obsah dovolania, čo sa týka rozsahu odôvodnenia jeho prípustnosti. Sťažovateľ v rámci svojho dovolania nežiadal revíziu uskutočneného dokazovania pred oboma konajúcimi súdmi, ale tvrdil, že prvoinštančný súd sa svojím procesným postupom v rozsahu dokazovania dopustil ich absolútne nesprávnej aplikácie, čo spôsobilo zásah do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľ v odôvodnení dovolania podrobne konkrétne označoval procesné pochybenia prvoinštančného súdu, pre ktoré k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces malo dôjsť – princíp rovnosti zbraní, princíp rovnosti sporových strán, princípy odôvodnení rozhodnutí súdu, a to aj v oblasti dokazovania. Podľa názoru sťažovateľa dovolací súd odmietnutím dovolania ako neprípustného bez podrobného prieskumu jeho právneho a vecného odôvodnenia zapríčinil, že toto nezodpovedá kvalitám, ktoré je nevyhnutné garantovať pri akejkol'vek forme rozhodovania v právnom štáte.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 ústavy), ako aj porušenie základného

práva sťažovateľa na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, práva na verejné prerokovanie veci a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ tiež namietal porušenie práva na výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov v súlade s ústavou garantovaného čl. 152 ods. 4 ústavy.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:

10. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

11. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku okresného súdu, ktorým boli sťažovateľovi v konaní o ochranu osobnosti uložené konkrétne povinnosti, bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil. Námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní bol povinný preskúmať krajský súd, čo aj uskutočnil a čo súčasne vylučuje právomoc ústavného súdu. Proti rozsudku krajského súdu, ktorým súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľ podal. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľovej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu a proti rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2 K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu:

12. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, teda uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa nesprávne posúdil ním uvádzané dovolacie námietky, keď konštatoval, že sťažovateľove tvrdenia nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a jeho dovolanie odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby sa ním meritórne zaoberal.

13. Ústavný súd konštatuje, že charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku nepriamo determinuje aj postavenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, ktorý nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia s právomocou preskúmať akékoľvek rozhodnutie dovolacieho súdu (k tomu pozri napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017 a 4 Cdo 157/2017). Stanovenie podmienok obmedzujúcich prípustnosť dovolania je v komplexnom ponímaní legitímne a korešponduje s postavením a úlohami, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd plní. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti

a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím (IV. ÚS 621/2020).

14. Ústavný súd už judikoval, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018) – k takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke prípustnosti dovolania.

16. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí po citácii všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania vymedzenej v Civilnom sporovom poriadku a po posúdení dovolacích námietok žalobcu (ktoré posúdil ako opodstatnené, a preto rozsudok krajského súdu vo výroku II, ktorým zamietol žalobu o poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme ospravedlnenia, a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a vec vrátil krajskému súdu) pristúpil k posúdeniu prípustnosti sťažovateľom podaného dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP (body 21 až 23), ktoré sťažovateľ odôvodnil predovšetkým tým, že krajský súd nevykonával ním navrhované dôkazy, čím došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej, porušeniu princípu rovnosti zbraní v procese dokazovania, a teda k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Najvyšší súd zdôraznil, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú sťažovateľom namietanú procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Vo vzťahu k uvedenému najvyšší súd konštatoval, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V ďalšom dovolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý spolu s odôvodnením rozsudku okresného súdu náležitým spôsobom ozrejmil dôvody, pre ktoré k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie nevykonaním ním navrhovaných dôkazov nedošlo.

17. Ústavný súd sa z predloženého rozsudku krajského súdu presvedčil (bod 10 odôvodnenia, pozn.), že krajský súd sa námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní riadne zaoberal, poukazujúc na skutočnosť, že pravdivosť tvrdení sťažovateľa uvedených v mailovej komunikácii adresovanej viacerým orgánom verejnej správy a samosprávy, ktoré boli dôvodom podanej žaloby o ochranu osobnosti žalobcom, sťažovateľ v súdnom konaní jednoznačne nepreukázal. Krajský súd sa stotožnil s vyhodnotením skutkových okolností tak, ako ich vykonal okresný súd (bod 7 odôvodnenia rozsudku okresného súdu). Odvolací súd nepovažoval za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nevykonanie sťažovateľom navrhovaných dôkazov (výsluch manželky a zaťa sťažovateľa k tvrdenému výrezu stromov a fyzickému napadnutiu, ako aj vedeniu následného priestupkového konania), keďže z výpovede sťažovateľa v konaní pred okresným súdom vyplynulo, že tieto nevie preukázať, pretože žalobca nebol za žiadny z opísaných skutkov právoplatne odsúdený v trestnom konaní ani priestupkovo uznaný vinným ani neexistuje žiadny očitý svedok, ktorý by tvrdenia sťažovateľa potvrdil.

18. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd záver najvyššieho súdu o neexistencii vady konania podľa § 420 písm. f) CSP z hľadiska namietaného nevykonania dôkazov v prospech sťažovateľa po materiálnej stránke za súladný s obsahom základného práva na súdnu ochranu poskytovanú v dovolacom konaní. Prihliadajúc na relevantné časti napadnutého uznesenia (a tiež rozsudku krajského súdu), ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Najvyšší súd teda rozhodol o dovolaní zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu vzhľadom na jej účel, ako aj judikatúru ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ predovšetkým namieta.

19. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nie je sama osebe postačujúca na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

20. Ústavný súd v namietanom uznesení nezistil ani taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na rovnosť strán. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Najvyšší súd svojím postupom neuprel sťažovateľovi žiadne právo a nijako ho neznevýhodnil. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán, ale je prirodzeným výsledkom sporového konania.

21. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že podstata tohto článku ústavy spočíva v zakotvení práva osoby (fyzickej alebo právnickej) obrátiť sa na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy v prípade, ak sa táto osoba považuje za ukrátenú na svojich právach rozhodnutím takého orgánu. Je teda už na prvý pohľad zrejmé, že v danej veci chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a ním napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré nerozhodovali o zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.

22. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi uznesením najvyššieho súdu a obsahom napadnutých základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2021

Libor Duľa
predseda senátu